

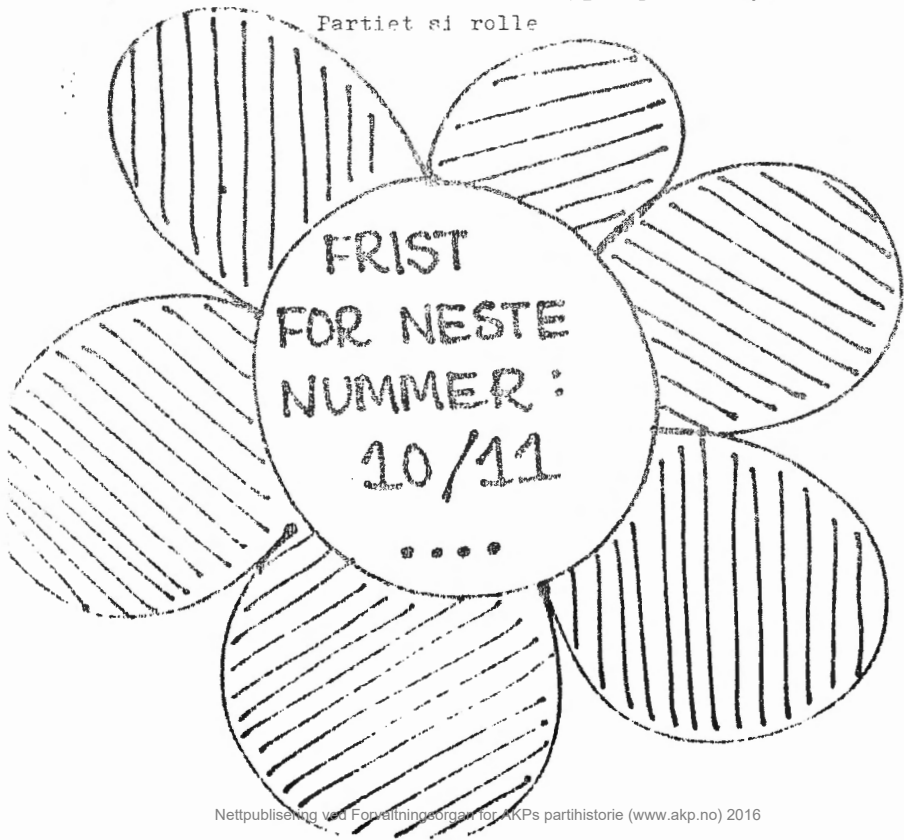
FRAM KAMERATER

OKTOBER - 80

Innhold :

- side 7 Leder: Kan vi unngå skarp linjekamp i partiet?
- " 5 Fin framgang i KK-arbeidet
- " 6 Sekterisme i kampne mot forhåndslagringa.
- " 9 Slutt opp om aksjonen mot forhåndslagring
- " 10 Uttalelse om forhåndslagring av tungt militært amerikansk utstyr i Trøndelag.
- " 11 Fylkeskonferanse for RV i Sør-Trøndelag
- " 12 Oktobers framtid er ikke sikra økonomisk
- " 14 Sett i gang arbeidet med ungdomsskoleelevane!
- " 16 Kommentar til DS-beretninga...
- " 17 Kritikk av FUS behandling av kvinnespm.
- " 19 Førebels utkast til eit nytt kvinnepunkt
- " 20 Kvinnefronten skifter kurs
- " 22 Etter streiken i bygnings-bransjen: Partiet si rolle

LEDER :

KAN VI UNNGÅ SKARP LINJEKAMP I PARTIET?-----

Mange kamerater synes linjekampen som har økt på det siste året, er litt trist. Går det ikke ut over kameratskapet? Er det ikke unødvendig krangel? Kan det ikke føre til splittelse av partiet? Går det ikke ut over praktiske resultater-vi får gjort mindre? I denne lederen vil vi legge fram noen argumenter for at den politiske kampen nettopp er særskilt viktig for partiets liv-at den ikke må dempes i tida fram til årsmøte-men heller skjerpes.

1. Linjekampen-en objektiv lov.

KKP oppsummerer fra si historie at de har vært gjennom II store linjekamper. Noen ganger har kampen stått om venstrelinjer. Andre ganger høyrelinjer. Ser vi på vår kort historie er det rett å si at vi til nå har vært gjennom 3 relativt store linjekamper:

- a. Kampen mot høyreavviket fra 1975.
- b. Kampen mot venstreavviket fra 1977
- c. Kampen mot det nye høyreavviket fra 1980.-Vår erfaring er at jo bedre forberedt linjekampen er, jo flere som trekkes med, jo skarpere og klarere kampen er -jo større blir resultatene. Kampen mot høyre fra 1975 var en godt forberedt bevegelse i hele partiet. Det er liten tvil om at den store framgangen partiet opplevde fra 1976 bl.a er et resultat av oppgjøret med høyre. Samtidig ser vi at kampen mot venstre ikke nådde de samme resultater. Bevegelsen var ikke så grundig, og det står fortsatt mye uavklart: hva var venstre-hva var riktig oppgjør

med høyre. Jeg tror at dersom vi tar den nåværende kampen mot høyre med venstrehande, vil vi stå tilbake med mye uklarhet og med stor fare for raskt å gjøre store venstrefeil.

Vi sier at ~~linjekampen~~ linjekampen er en objektiv lov i partiet fordi partiet påvirkes av klassekampen i samfunnet rundt oss. Hele tida forsøker borgerskapet med alle slags midler å få oss til å endre kurs. Samtidig er vi sjøl som partimedlemmer fulle av borgerlig tankegods som stadig skaper trøbbel for oss når vi skal finne ut hva som er rett og hva som er feil. Linjekampen er hele tida en kamp for å ~~innføre riktige~~ utvikle motsigelsen mellom feilaktig og riktig politikk.

2. Linjekampen kan splitte.

Kamerater som i dag er redd for at linjekampen kan splitte partiet peker på en fare. Men denne faren kan ikke unngås ved å kutte ut linjekampen. Tvert om: vi må anstrenge oss enda mer for å skille riktig politikk fra feil politikk. Vi må være enda mer sjølkritiske og enda mer villige til å kritisere feil hos andre. Men-det vi må kjempe mot er at kampen føres utenom spillereglene. Det er dette som har skjedd i Oslo. At ex-DS-formannen i Oslo er uenig og legger dette fram er ~~et~~ bare en bra ting og hjelper partiet til å peile ut den riktige kursen. Men-

når han ikke legger fram åpent hva han mener, men går bak ryggen på folk, da hindrer han den kameratslige kampen og politiske linjer. Da kan lett motsigelser mellom kamerater forandres til entonenistiske motsigelser. Det er dette vi må lære av fra kamp i Oslo: Nettopp i tider som linjekampen står skarpt i partiet må vi være nøye med spillereglene-dvs. vedtaketene.

Noen sier at å karakterisere noe som høyre eller venstre-er å stemple folk. Vi veit fra vår egen historie at slik "stempling" kan forekomme. Det er i situasjoner hvor noen framstiller seg som "reine"-mot andre som er "harcine"- "venstre" eller "høyre". Men-vi må som materialister- finne at alle gjør avvik-som regel står samme person for høyre i et spørsmål og venstre i et annet. Dette er noe vi må innse med oss sjøl: Hverken Pål S, Trond Ø eller andre partiledere er i dag "reine". Å karakterisere en bestemt politikk for høyre er å konstantere noe man oppfatter som et faktum: AT politikken fører til at partiet vil trekkes fra den rette veien mot høyre-som regel til å bli et etterslep etter massene. Vi må derfor få et såpass åpent forhold til høyre og venstre at vi sjøl ~~kan~~ peker på våre egne linjefeil og bruker begrep som høyre og venstre som objektive "retnings-anvisere"-som vi bruker Nord og Sør i geografien.

Sjelsagt er det en fare for at vi for raskt slår fast hva som er høyre

og hva som er venstre. Nettopp fordi vi har som mål å peile ut kursen-ikke å stemple-må vi undersøke et politisk spørsmål grundig-før vi slår fast det ene eller det andre. Nettopp den langvarige Landsmøtebevegelsen gir en slik mulighet til undersøkelser og diskusjoner før vi tilsist på Landsmøte oppsummerer at "dette fører til høyre-dette fører til venstre".

3. Linjekampen begynner å gi resultat.

DS/AU har nettopp oppsummert den organisatoriske stoda i partiet. Det er i dag mange tegn som peker på framgang i partiorg: Lag som har mangla ledelse og planer, har nå kommet igang. KK-salget er i bedring, den politiske kampen om linjer går mer livlig i hele partiet, økonomien viser tegn til framgang. Denne oppsummeringa lover godt for framtida-og beviser det erfaringene fra partikamper til nå har vist: AT kameratslig linjekamp driver oss framover-som oljen driver maskineriet bedre. Dvask enhet fører til stagnasjon og dalende entusiasme. Vår oppfordring til kameratene nå er: Legg fortsatt stor vekt på linjekampen. Der det er vanskelig å ta standpunkt: studer grundigere eller ta en ny diskusjon. Før gjerne diskusjonen fram mot vedtak. Skriv diskusjonsinnlegg i FK eller TF.

Kamerat i DS/AU.

FIN FRAMGANG I KK-ARBEIDET !

Flere avdelinger i Trondheim har berynt seg på sin driv i KK-arbeidet. (Distriktet mangler vi opplysninger fra etter sommerferien.)

Korribe uke (22.-27.9) ble det solgt 278 aviser bare i byen, mens målsetninga for hele Sør-Trøndelag er nå 255 aviser i uka. Det har vært en jevn økning i salget etter ferien, og særlig studentene utmerker seg med godt salg.

Når det gjelder verving, har Trondheim fått 63 nye abonnenter de siste 4 ukene. Her står det imidlertid en god del igjen før når målsetninga for Sør-Trøndelag. Etter det vi har oversikt over, mangler ca. 100 abonnenter. Dette må vi prøve å verve til 1.11.80.

Alle avdelinger bør stille seg målsetninger og legge opp til bestemte verveaksjoner. De fleste avdelingene burde kunne verve f.eks. 5 nye abonnenter i oktober.

En verveaksjon på Høholt Studentby, der 5 aktivister har deltatt, har til nå skaffet avisa 5 dagsevisabh. og 12 ukevisabh.

Avdelingene oppfordres til å gjennomføre noe liknende i sine boligområder eller nå jobben. Man kan f.eks. dele ut en gratis avis + lønsgjeld, som forteller om abh-prisene og at vi kommer og spør folk om å tegne et prøveabh. De som ønsker slike gratisaviser til utdeling, må beittle disse på Oktober ved tid i forveien. Avdelingene leverer selv ut for avisene (kr. 0,50 pr. avis)

I tillegg til nyverving, må alle avdelinger som får oppgaver med fornyingsarbeid, løse dette samvittighetsfullt. (Jfr. KK-direktivet av 18.6.1980, pkt. 3D.)

I uke 38 ble det avholdt KK-konferanser for en del avdelinger i byen, og her kom det fram at innsatsen i KK-arbeidet varierer voldsomt avdelingene imellom. Her skal vi trekke fram enkelte framskredne eksempler:

En boligavdeling har diskutert KK på et avdelingsmøte etter ferien. De selger ~~xxxx~~ avisa systematisk på dørene, der faste kjøpere oppsøkes ukentlig, og hele området gjennomgås i gang hvert kvartal. Dette gir et salg på 7-8 aviser i uka. Hver lørdag selger 2 stykker på gata. Dette gir ca. 10 aviser hver gang.

En arbeidsplassavdeling selger fast ca. 10 aviser på jobben hver torsdag. Der drives salget innfor bedriften, mann til mann. Ellers har 3 andre avdelinger erfaring med å selge avisa utfor porten om morgnen. Her har salget ligget på 1-5 aviser. Dette siste er å anbefale, da avisa og partiet blir markert overfor samtlige arbeidere på plasser, samtidig som salget bærer preg av å være mer legalt.

En 5. arbeidsplassavdeling har verving som et fast punkt på avdelingsmøtene. Målsetninga er å verve 1 ny abonnent til hvert møte. Et eksempel til etterfølgelse !

SEKTERISME i KAMPEN MOT FORHÅNDSLAGRING!

Sentralkomiteéns arbeidsutvalg (SKAU) sitt standpunkt om ikke å gå inn i "aksjon mot forhåndslagring" uten forhåndsbedingungen, mener jeg er sekterisk. Standpunktet likner den "rein og røyk og aleinepolitikk" som vi hadde i en del fronter i midten av 70-åra.

Vi befinner oss i en situasjon (4 oktober 1980) hvor det strømmer inn støtteuttalelser for forhåndslagring fra ulikt hold, f.eks. fra DNA's fylkespartier i Finnmark (!) og Trøndelag, Senterpartiet (under forutsetning av styrking av forsøket i Nord-Norge), Olof Palme på delegasjonsreise i Sovjet osv. Håle den etablerte presse godtar standpunktet på ulike premisser. Sannsynligheten for at forslaget blir vedtatt i Stortinget er stor.

Mot denne bevegelsen har en del enkeltpersoner, deler av DNA, fagforeningsledere, SV, NFP, den såkalte "venstre"-side starta en aksjon som skal prøve å forpurre vedtaket ved hjelp av i første omgang navneopprop, klistremerker osv. De som støtter denne bevegelsen deler seg minst i tre:

1. Folk som er redde for krig, er for avspenning og frykter at med eventuelle forhåndslagre rykker krigen nærmere både i tid og sted. Noen av disse har også en mening om Sovjet som den største krigstrusselen, andre har det ikke (sannsynligvis de fleste). Alle disse er våre potensielle venner i militærspørsmål.
2. Passifister, folk med illusjoner om Sovjet, folk som ennå lever i sekstitallet når de vurderer USA's styrke. Dessuten en del politiske kandestøpere og opportunister som håper på å sko seg politisk på noe de tror skal bli en ny EF-sak. Mange av disse er også våre venner (siden det dreier seg om illusjoner de har, dvs. falske forestillinger som kan konfronteres med kjennsgjerninger og argumenter).
3. Bevisste Sovjet-agenter som støtter Sovjet i tykt og tynt, også eventuelt i Norge. Disse er våre fiender.

Vi på vår side mener det viktigste i spørsmålet er trusselen fra Sovjet, og vi ordinerer styrket invasjonforsvar og folkekrig som medisin istedenfor ytterligere integrering i NATO-"forsvaret". Dette meiner jeg er et godt standpunkt, men det trenger flere føtter å gå på. I dag har vi Klassekampen ("Øker minst") enkeltmedlemmenes agitasjonsinnsats og noen svært få andre fora. SKAU foreslår som alternativ å ta opp saka i fagforeninger. Bra - men hvorfor ikke ta opp saka

i en allerede oppstarta aksjon hvor vi kan få eksponert vårt standpunkt skarpt? De fleste nordmenn innser nemlig at Sovjet er en reell trussel i dag; det kjedelige er bare at de fleste av disse (gallup september 54%) støtter Nordli's forhåndslagre i stedet for å kreve styrking av det norske forsvaret - ikke nødvendigvis fordi de liker NATO og USA, men mange fordi de mangler alternativer.

Hvordan kan så vi bruke aksjonen til vår og det norske folkets fordel? Jo:

1. På topp-plan:

Prøve å komme inn i aksjonen offisielt med talsmann fra AKP eller RV-ere. Det blir sikkert vanskelig (vi blir neppe ønska velkommen). En annen metode er å få inn noen røde fagforeningsledere som vi for sikkerhets skyld kan intervju i KK om saka sånn at ingen skal være i tvil om hva de mener med Sovjets trussel. Dette burde være relativt enkelt. SV/NKP vil i hvert fall ha store problemer med å nekte fagforeninger å slutte seg til! Hvem vi enn eventuelt måtte få inn, må disse kjempe for vår linje i fronten for å drive den framover. Det er nemlig revisjonistenes alternativer som er sekteriske (SU's "...ikke en øre..." og SV/NKP's "...nedrustning, for Sovjet er ingen trussel...") Det er vårt standpunkt som kan gjøre fronten breiere fordi vi kan presentere fornuftige og troverdige alternativer til forhåndslagring.

2. På grunnplanet:

Dette blir det viktigste. Gjennom å delta i navneinnsamlinga kan vi propagandere ei riktig linje i spørsmålet både overfor tilhengere av lagring (som kanskje vil endre standpunkt når vi presenterer realistiske alternativer) og motstandere som ellers lettere blir offer for NKP's fredsdemagogi. Vi må utnytte den blæst aksjonen har fått (vi kan sjøl neppe få til noe liknende med det første). Jeg ønsker inderlig at på jobben min blir det jeg - "AKP-eren" og ikke passifisten eller SV-eren som kommer med navneoppropet. Jeg trur noen medlemmer av AKP vil bli forlegne og knapt nok vite om de skal skrive seg på eller ei, og langt mindre gå offensivt ut med vår egen propaganda dersom det skulle dukke opp et opprop slik situasjonen er nå. Hvordan lyder det : "Jeg støtter nok kravet, men vil heller ta opp saka i fagforeninga og da med viktige tilleggskrav." ? Ynkkelig! Det vil virke som som vi synes det er noe galt med "Nei til forhåndslagring" i seg sjøl. Tvert i mot vil det jo være en fordel om standpunktet vant fram, og enda bedre om vi gridde å forhindre lagring!

Forholdet til NKP.

NKP's standpunkter i en del viktige saker har langt større utbredelse enn partistørrelsen skulle tilsi. NKP har ikke mange fora å spre gifta si i. Noen fagforeninger og aksjoner av denne typen er det hele. Der kan de nå fram med fredsprat. Hvorfor la NKP ha denne talsstolen i fred?! Det er nettopp da vi kan risikere at illusjonen om Sovjet vil spre seg ved at NKP fører motstandere av forhåndslagring inn på ville veier. SKAU begrunner vedtaket sitt med at "NKP er jo med i aksjonen, og de er en trojansk hest i sammenhengen.". Visserlig - men skal NKP's deltakelse bestemme hvilke fronter vi skal jobbe i? dersom NKP ikke hadde vært med, kunne vi da ha gått inn? Dersom NKP gikk inn i Afghanistan-komiteén, skulle det hindre vår deltakelse?

For på forhånd å inntegå en del denagogi, så vil jeg påpeke at jeg ikke har foreslått at vi skal slippe alt annet for bare å slåss i denne fronten, men jeg har to konkrete forslag:

1. Få inn noen i ledelsen i Trøndelag (eventuelt i Oslo og andre steder hvor aksjonen kommer. Dette for å spre ei korrekt linje og stille NKP i forlegenhet.
2. Medlemmene i AKP skal delta i navneinnsamlinga for derigjennom å spre ei riktig militærpolitisk linje og for å hindre forhåndslagringa.

Det er bedre å vakle fram til et riktig standpunkt enn å stupe for et galt.

Adrian,

Slutt opp om aksjonen mot forhandslagring.

SKAU sier i et vedtak mot forhandslagring, gjengitt i KK 25/9, følgende: "En aksjon mot forhandslagring er startet i Trondheim med en parole som grunnlag: "Nei til forhåndslagring i Norge." AKP(m-l) vil slutte seg til denne aksjonen dersom den tilføyer det nødvendige kravet om å styrke Norges evne til å stå imot en invasjon, kravet om et reelt invasjonforsvar. Uten denne tilføyelsen vil aksjonen bli utnyttet av Kremles varmeste talsmenn i Norge."

Jeg vil polemisere mot deler av dette synet, men først vil jeg reservere meg mot linja i et leserinnlegg i KK samme dag signert "Marta" som utpeker kampen mot forhandslagring til den "...absolutt viktigste kampen nå" og hennes undervurdering av revisjonistenes innflytelse i aksjonen og Moskovas evne til å utnytte den.

Kampen mot forhandslagring er en viktig strategisk kamp, for å hindre at Norge knyttes sterkere til den andre supermakta, USA og for å verne sjølfølelsen vår. Samtidig er det en viktig anledning til å propagandere vår forsvarsstrategi og avsløre Nato's nederlagsdømte. Dessuten gir kampen god anledning til å utfordre revisjonistene og venstresida i DNA og avsløre deres farlige linje om ensidig nedrustning. Når det gjelder spørsmålet om hva slags taktikk vi skal bruke for å nå dette målet synes jeg SKAU vedtaket stiller det feil når det krever at aksjonen må tilføye kravet om å styrke det norske invasjonsforsvaret som premis for å støtte og delta i aksjonen.

Meg bekjent har aksjonen kun ei parole: "Nei til forhandslagring." Denne parola har vi ikke problemer med å støtte, men jeg oppfatter at problemet oppstår fordi "NKP" varmt støtter og deltar i aksjonen og sjølsagt vil jobbe for at Moskovas linje dominerer aksjonen. Jeg mener det er riktig å bekjempe og isolere Moskovas talsmenn i Norge, men betyr det at vi ikke kan delta i aksjoner, enhetsfronter som "NKP" støtter? Jeg mener vi best kan føre kampen mot revisjonistenes falske prat om fred og nedrustning ved å delta i aksjonen med det eksisterende grunnlaget framfor å stå på sidelinja og kanskje sjøl bli isolert. Samtidig må partiet sentralt (som de siste par ukers KK oppslag) og lokalt propagandere vår linje og reise kravet om å styrke forsvarsevnen og fronten mot Sovjet.

Birger

Ps Det er viktig at vi tar opp saka i klubber og fagforeninger slik at ikke linja fra Oslo jern og met. får dominere .

UTTALELSE OM FORHÅNDSLAGRING AV TUNGT MILITÆRT AMERIKANSK UTSTYR I TRØNDELAG

Rød Valgallianse i Sør-Trøndelag, samlet til fylkeskonferanse 4-5 oktober uttaler:

1) Den skjerpde internasjonale situasjonen de siste åra har ført til at begge supermaktene styrker sine militære posisjoner i forhold til Nord-Europa og Norge. På Kola-halvøya har Sovjet-Unionen bygd opp en av sine største militærbaser bare få km. fra den norske grensa.

Vi ser i dag klare eksempler på at USA i økende grad svarer på den sovjetiske militæroppbyggingen. Dette har blitt særlig klart etter den sovjetiske okkupasjonen av Afghanistan. Det amerikanske kravet om rett til å forhåndslagre tungt militært utstyr på norsk jord, er ett slikt eksempel.

2) Rød Valgallianse i Sør-Trøndelag tar klart avstand fra det amerikanske kravet om forhåndslagring. Tungt amerikansk militært utstyr på norsk jord vil i enda større grad enn tidligere binde Norge til amerikansk forsvarsstrategi. Neste skrittet som følger av en slik politikk kan være krav om oppretting av amerikanske baser på norsk jord. Gjennom vår motstand mot norsk Nato-medlemskap har vi siden RV ble opprettet vært mot en slik militærpolitisk utvikling.

Lagring av tungt militært utstyr på norsk jord kan også føre til en reell svekkelse av det norske forsvaret. Dette fordi disse lagrene kan bli ei sovøpute for regjeringa og dermed hindre den nødvendige styrkinga av det norske invasjonforsvaret.

3) Rød Valgallianse i Sør-Trøndelag vil på denne bakgrunn slutt slutte seg til Aksjon mot lagring av tungt amerikansk utstyr i Trøndelag. Men vi vil samtidig gå inn for at aksjonen diskuterer en utvidelse av sitt politiske grunnlag. Vi mener det i dagens situasjon, hvor Norges sjølstendighet er truet av den stadig mer aggressive sovjetiske supermakta, må gjøre det helt klart i aksjonsgrunnlaget at denne aksjonen ikke kan tas til inntekt for ei generell nedrustningslinje. Det norske folket trenger i dag kanskje mer enn noen gang tidligere ett sterkt invasjonforsvar.

Kjell Hammer
RV i Sør-Trøndelag

FYLKESKONFERANSE FOR RV I SØR TRØNDELAG

RV i Sør-Trøndelag har avholdt fylkeskonferanse. Dette var et vellykka initiativ. Alle som deltok var enige i at fylkesutvalget for RV hadde laga en fin konferanse med svært mye bra politikk. Det ble fatta flere vedtak-bl.a støtte til de sykepleierne som på det tidspkt. truet med streik. Konferansen vedtok og en sterk oppfordring til AKP(m-L) om å legge større krefter inn i denne valgkampen enn tidligere. Det ble og vedtatt en egen uttalelse om forhånslagringse annet sted i FK. Uttalelsen var enstemmig. Det planlegges nå ~~en~~ ny fylkeskonferanse i februar/mars. Her skal toppen på lista og programmet vedtas. Men før det skal vi ha åpent nominasjonsmøte for å velge 1. mann på fylkeslista! Følgende kandidater ble særlig drøfta på konferansen: Kjell Hammer, Kari Hansen, Berit Berg, Kåre Myran, Marion Palmer, Reidar Almås, Peder M. Lysestøl. Hvem kan bli beste topp på ei RV-liste? Andre kandidater? Slutt opp om nominasjonsmøte:

ÅPENT NOMINASJONSMØTE
ca. 15. NOVEMBER i TRONDHEIM

Fylkesutv. RV-Sør Tr. 1

OKTOBER'S FRAMTID ER IKKE SIKRA ØKONOMISK.

I løpet av siste året utgjør kundekretsen på Oktober 90% "vanlige" folk. Mange av disse har sikkert revurdert sine tidligere oppfatninger av hva miljøbevegelsen er - de møter ikke de steinharde roboter, men hyggelige mennesker som er temmelig lik dem sjøl. Slik virker det i hvert fall på oss som jobber i butikken.

I en nedgangsperiode hvor interessen for politisk litteratur gikk drastisk ned, har vi i kraft av tilleggs varene greidd å føre butikken videre økonomisk. Derfor kan vi fremdeles fylle funksjonen som propagandasentral for partiet og progressiv politikk. Men dermed er det ikke sagt at Oktober er økonomisk sikra i framtida. Deler av handelsstanden ser på oss som en trussel pga felles vareutvalg der vi stort sett holder lavere priser enn hva som er gjengs. Dette fører til at forretninger som f.eks. "Neste Stopp" må holde avansen på de varene vi legger fører på et nivå de er utilfredse med. Vi har også kunnet tilby asiatiske mat til priser under det "normalt", og dette siste gir seg utslag i at myndighetene av en eller annen grunn vil vurdere om vi fortsatt skal kunne ha mat som en del av utvalget vårt.

Selv om vi i en viss grad konkurrerer med andre forretninger og dermed tar en del kunder fra andre forretningsdrivende, har ikke den utvidete kundekretsen på Oktober til nå kompensert den nedgangen i bokomsettinga som satte inn i 1979. Året 1978 har fremdeles rekordomsetting hvor bøker/plater utgjorde så og si hele salget. Senere har gaveartikler/matvarer delvis kompensert nedgangen i salget, men ikke mer enn at vi kan tilby bøker etc vi uten tilleggs varene ville ha vært i stand til uten store kapitalinnsparinger fra partiet/medlemmene.

Siden det stort sett hele dagen befinner seg kunder i butikken og tilstrekkelig temmelig mange, sitter sikkert mange med det inntrykket at butikken i dag "går av seg sjøl". Dette er ikke tilfellet. Til tross for den store økinga i kundeantallet, er gjennomsnittsalget pr. kunde lavere enn tilfellet var i 1978 med langt færre kunder. Videre kan det nevnes at driftsutgiftene har økt - eksperimentering med tilleggs varene har bundet kapital i økt varelager, og med dette vil vi ha sagt at hvert partimedlem har ansvaret for butikkens framtid. Flere plasser i landet (Pergen og Moss f.eks.) har Oktober-bokhandelen blitt lagt ned, noe som reduserer partiets mulighet til politisk aktivitet/kontakt med massene.

Det er ikke kritisk for Oktober i Trondheim nå, men vi går med et mindre underskudd hver måned, og dette kan ikke fortsette i lengden. Derfor er denne artikkelen et varsko til alle medlemmene av partiet om at vi alle har et felles ansvar for butikkens fremtid.

En ting er bokinnkjøp til seg sjøl - et annet spørsmål er gavekjøp. Alle burde finne gaveartikler til ethvert formål på Oktober i dag. Videre bør alle tenke over om de i tilknytning til jobben kan gjøre innkjøp hos oss. Flere lærere kjøper tidligere klassesett med lærebøker fra engelske arbeidsløker til løker av mer skjønnlitterær art. Folk i fagforeninger, på arbeidsplasser osv bør i den grad det kan gjøres, foreta innkjøpene hos oss.

Til slutt: Vi kan ikke ha det samme utvalget som Bruns Bokhandel eller Playtime, men vi er i stand til å skaffe de samme bøkene/platene dersom en kan vente en ukes tid. Ellers formidler vi salg av leksika/bokverk noe vi tjener bra på. Derfor: bruk Oktober mer. Det vil bidra til å befeste bokhandelens eksistens i framtida - noe alle bør se på som en viktig kampoppgave.

OKTOBER BOKHANDEL

Boka som gir deg best innsikt i hva som skjer seg i Polen i dag.

I romanform er dette en spennende og skremmende lesing. Selv om handlingen er knyttet til faktiske hendelser i Øst-Tyskland, er parallellene til Polen i dag klare.

OKTOBERBØKER I ANMARS:

Ditte Cederstrand:
Hvor hører du til - proletar?
Roman. Overs. Berni Eggen.
340 s. hft. ca. kr. 80,-
SBN 7094 235 9.
Utk. ca. 10 okt.

Aabjørn Elden:
Maries saga.
Ill. Y. Vold. 280 s.
SBN 7094 273 1 hft. ca. kr. 78,-
SBN 7094 278 2 lb. ca. kr. 94,-
Utk. okt.

«BRØD OG VÅPEN» avslutter Dag Solstads romanserier om krigsåra i Norge, som begynner med «SVIK. Førkrigsår» og «KRIG. 1940». Miljøet er Grünerløkka på Oslos østkant. Serien har befestet Dag Solstads stilling som en av de fremste skaperne av realistisk litteratur i Norge, og en av Nordens beste arbeiderforfattere. I epilogen «TRETTI ÅRS ENSOMHET» følger han personene gjennom etterkrigsåra og inn i problemene i dagens norske samfunn.

SETT I GANG ARBEIDET MED UNGDOMSKOLE-ELEVENE!

Jeg skrev for flere måneder et innlegg til Tjen Folket, men det er ennå ikke kommet med. Artikkelen handlet om Røde Ungdom (RU) sitt arbeid blant ungdommen, og jeg forsøker å nå dem som jobber i RU og andre som bryr seg om eller er knytta til partiets ungdomsarbeid.

Poenget mitt er at RU som organisasjon overhodet ikke konsentrerer seg om ungdomskoleelever og at jeg mener det er ei feilprioritering siden ingenting blir gjort med denne aldersgruppen. Jeg er klar over at RU strir med kapasitetsproblemer, men dette kan ikke rettferdiggjøre at det tas så lett-vint på den yngste ungdommen. Her i byen er jeg blitt kjent med 13 - 15-åringene som i kortere og lengre perioder har vært knytta til pionerbevegelsen. Dette blir imidlertid et for lavt utfordringsnivå for såpass voksne unge/ungdommer når vi i Røde Pionerer (PP) først og fremst er en barneorganisasjon og følgelig ikke har innretta oss på ungdomspolitik i den grad en ungdomsorganisasjon gjør. Formelt organiserer PP unge opp til 15-årsalderen, men i praksis fører mannskapsmangelen til at de eldste blir stående uten et særegent opplegg da de utgjør et mindretall av dem som er med i PP. I tillegg kan ikke PP som den frontorganisasjonen den er, gå "rett på sak" slik RU som partiets ungdomsorganisasjon har plattform til. Når disse eldre ungene går trøtt hod oss, er det fortvilt at det heller ikke finnes tilbud til dem i RU.

Nå mener ikke jeg at dette er en oppgave som kun RU skal løse. Partiet og partikamerater som meg sjøl som både kjenner yngre ungdom og har en viss erfaring i arbeid med dem, bør være behjelpelig slik at RU snarest mulig blir i stand til å starte opp arbeidet med ungdomsskole-elever og holde liv i det i framtida. Jeg er redd for at partiet tar seg for lett på arbeidet med ungdommen. Enkelte partikamerater viser tegn til oppgitthet når RU ikke vokser mer eller markerer seg mer enn tilfellet er. Flere ganger har jeg støtt på utsagn som "det blåser en høgrevind blant ungdommen i dag". Slike utsagn avspeiler ei moralisk holdning om at ungdommen i seg sjøl er reaksjonær for tida, og disse partifolkene forstår ikke at det er spørsmål om hvem som kommer med tilbud til ungdommen som langt på veg bestemmer hvilken politisk verdensanskuelse ungdommen inntar. Som parti og partimedlemmer har vi et ansvar for å hjelpe RU her. Det er en konkurranse om hvem som skal ta hvor mye av indoktrineringa av den oppveksende slekt som både har mye opposisjon og sanfunnskunnskap i seg. Unge Høyre vil forklare misnøyen på en måte som tjener borgerskapet og vil dermed føre mange bak lyset. Det samme gjelder for AUF, SU, anarkistene osv osv.

I dag jobber RU prioritert med gymnasungdommen/yrkesskole-elever - i det hele tatt med eldre ungdom, og et viss utvalg av den. Ungdomsskole-elevene derimot representerer hele spekteret av ungdommen - både de som seinere tar seg videre skolegang og de som tidlig går ut i arbeidslivet.

Argumentene er mange når det gjelder grunnen til at RU bør ha et tilbud til ungdomsskole-elevene. I tillegg til at er når ut til absolutt hele ungdomsmassen, når en i tillegg ungdommen i en alder der deres politiske holdning ennå ikke er så befestet som et par-tre år seinere. Og dette siste synes jeg er viktig. Det er mye vanskeligere å bryte ned borgerlig indoktrinering før progressive idéer vinner terrang enn å nå ut til denne ungdommen før andre borgerlige organisasjoner og borgerlig påvirkning har gjort skade.

Konkret forslag:

I løpet av høsten bør partiet/RU ha en plan for arbeidet blant ungdomsskole-elevene og komme i gang i det små. Det holder ikke at enkeltpersoner på sida av de opptrukne arbeidslinjene i PU foretar seg litt på eget initiativ. En trenger en strategi i dette arbeidet og at RU som organisasjon følger den. På sikt vil dette stykke ungdomsarbeidet generelt, det står ikke i motstrid til å jobbe blant f.eks. gymnasistene, selv om det i en periode kan medføre en nedprioritering av arbeidet blant den eldre ungdommen - men ikke til nedlegging av det.

Noen RU-ere har gitt uttrykk for at AKP-ere er trege, ovenfra og ned, folk som ikke kan jobbe med ungdom pga av alderen. Dette synet kommer fra folk utafor partiet, og bunner i en del dårlige erfaringer der partikamerater har vært for mye ute med pekefingeren. På den andre sida setter RU-ere kunstige skiller mellom sin organisasjon og AKP. Her tror jeg det er viktig at de partikameratene som jobber i RU både fremmer sine problemer i partiet og sprer tillit i ungdomsorganisasjonen vår om at det er nye AKP kan hjelpe RU med i kraft av vår politiske og organisatoriske erfaring. Motsatt kan RU bidra med sine erfaringer for å styrke partiet og dets ansvar for RU og slåss for sine interesser i partiet.

Til slutt:

Jeg er imponert over hvor mange og hvor tidlig ungdommen i dag er samfunnsbevisst når jeg sammenlikner min egen ungdomstid. På jobben og ellers treffer jeg stadig yngre ungdom som jeg savner å kunne tilby et alternativ til individualistiske anskuelser gjennom RU, og jeg er redd for at andre "radikale" initiativtakere snapper opp disse folkene.

UNGDOMMEN FP FRAMTIDA!

KOMMENTARER TIL DS-BERETNINGA

Etter avdelingsdiskusjon om beretningsutkastet fra DS, har jeg fått i oppdrag å skrive noen kommentarer til FK. Det ble ikke fatta noen vedtak om forslag til endringer, så det som kommer står for egen regning.

1. Jeg er enig i DS si vurdering om at det er faren fra høyre som er viktigst nå. Men jeg savner ei vurdering av hvor DS sjøl mener dem står i denne kampen, hvor ansvarlige dem er for at høyre har fått utvikla seg i perioden. Beretningsutkastet oppsummerer dårlig arbeid med KK og internasjonalt arbeid. Jeg mener dette er uttrykk for høyretenkning - det å er å undervurdere viktigheten av kommunistisk propa ganda daglig - KK er det viktigste organet vi har, og det er å undervurdere faren fra verdens farligste supermakt - og det i ei tid da omtrent hele verden har fått øya opp for hvor farlig Sovjet er. (Afghanistan)
2. Videre mener jeg det er al vorlig høyre det som skjer i parti-sammensettinga - flukten tilbake til småborgerskapet. Vi er tross alt Arbeidernes Kommunistparti, men hvor blir det av arbeiderne. Hvor hardt har DS slåss mot denne tendensen i partiet? Har dere stilltiende godtatt den? Hvor alvorlig ser dere på dette?
3. Ei beretning må si noe om hva vi har lært av feila i perioden for å rette dem opp. En viktig feil er at vi gaper over for mye, kadersituasjonen tatt i betraktning. (antall, familie, jobb-situasjon, entusiasme, nivå). Vi må skjære ned på noe, og prioritere skarpt. Har DS tenkt noe på hva vi må kutte ut i framtida, hva som hadde vært riktig å kutta ut i perioden som har vært?
4. For å klare oppgaver som tida krever av oss nå og i framtida, må vi bli flere. landsmøtet og linjekampene som står i partiet, krever at vi konsentrerer oss om de sakene nå. Men DS må legge en plan der noe av det aller, aller viktigste i framtida blir å bygge ut partiet planmessig.
5. Det har vært jobba bra med faglig arbeid i perioden, vi har hatt framgang på arbeidsplassene. Utkastet nevner at FU ble nedlagt i en periode, men DS sier ikke noe om de mener dette var et riktig vedtak. Jeg mener det var feil. I beretninga må det stå ei oppsummering av FU's arbeid. Dette mangler.

Jeg har konsentrert innlegget om det jeg mener er mangler ved beretninga. Dette betyr ikke at jeg mener dere bare har gjort feil. Spesielt vil jeg rose dere for at leddet mellom avdelingene og DS er blitt styrka, for at dere har hatt ei sjølstendig holdning i forhold til SK, og for at det er mulig å ha såkalte avvikende meninger uten at det går på kameratskap og= løs. Jeg tror derfor at mulighetene for et enhetlig parti i Trøndelag er mye til stede, også etter landsmøtet. Beret

KRITIKK AV PU-80 's behandling av kvinnespørsmålet.

Noen punkter til avsnittet om "Kvinneundertrykkinga, s. 25.

Sit. 1 : "AKP(m-1) støtter kampen kvinnene fører mot all kvinneundertrykking". (mi uthev. av støtter partiet).

Eg meiner AKP bør ha i sitt program at ~~dei~~ aktivt vil kjempe mot kvinneundertrykking og ventar av medlemmene at dei deltar og går i spissen i denne kampen.

Sit. 2 : "Kampen mot kvinneundertrykkinga får fleire arbeidande kvinn til å delta i og spela ei leiande rolle i klassekampen. Undertrykkinga av kvinna som kjønn set og mange kvinner fra dei velstående delane og (skal vel være av) småborgarskapet og jamvel borgerskapet i rørsle, og gjer det mogleg å skape alliansar med dei."

Kva slags alliansar? I kvinnekampen eller i klassekampen? (Her er det samanblanda.) Når det gjeld alliansar i denne sammenheng er det i spørsmålet om klassekamp og opprettelsen av ein sosialistisk stat dette gjelder. I dei kvinnepolitiske spørsmåla vil det objektivt stort sett være felles interesser på tvers av klassar. Dette fordi kvinnene er i hovudsak er utsett for den same undertrykkinga som kjønn. (Grad og utslag varierer) I kvinnekampen er dette det grunnleggjende.

Så må ein i tillegg være klar over at det alltid finns to hovudliner: ei borgerlig og ei proletarisk og at desse linene fins i hovudet på folk på tvers av klassar, men at den eine lina er knytt til borgerskapets interesser og ideologi og den andre til arbeiderklassens interesser og ideologi (m-1 - teorien). Heilt konkret får dette innverknad på kva for saker som blir stilt i kvinnekampen.

I tillegg manglar pkt. ei vurdering av kvinnes fagorganisering og fagligpolitiske aktivitet og grunnar for at den er såpass dårleg som den er.

Sit. 3 : "Likevel vert kvinna i røynda behandla (mi uthev.) som annanrangs samfunnsmedlemmer!"

Vi er satt i ein situasjon (i hovudsak utafor produksjonen og innafor privatfamilien) som faktisk gjer at vi som kjønn er gjort til annanrangs samfunnsmedlemmar. (Det er ikkje det samme som annanrangs menneske!)

Sit. 4 : (eit mindre viktig pkt.) "Reaksjonær ideologi som forsvarer undertrykkinga av kvinna som kjønn står sterkt i skolen" Dette er ikkje sant. Den fins i mange variantar og varierende styrke, men denne formuleringa avspeglar ikkje verkeligheta.

KONKLUSJON :

Alt i alt synest eg kapitlet ber preg av rot og mangel på en klar teori om kvinneundertrykkingas opphav, form idag og veien ut av ho. Difor kan ikkje dette brukas som kvinnepolitisk program for eit kommunistisk parti.

I all hovudsak er det noverande programmet rettare i innrettinga. Det som er dårleg med dette er at :

- det ikkje tek opp mannen si undertr. av kvinnene
- det tar dårleg opp korleis kvinneundertr. artar seg i dag
- forklaringa på kvifor sosialismen er nausynt for kvinnefrigjeringa (faktisk uansett klasse) er dårleg (berre fraser om den almenne motseiinga i kapitalismen)
- det er upresist (sannsynleg feil) når det gjeld det historiske opphavet til kvinneundertrykkinga.

Når det gjeld dei to siste punkta, treng vi både studier og diskusjoner for å komme til klarhet i dette. Det eksisterende progr. er ikkje forklart meg og andre kvifor sosialismen er spesielt nødvendig for kvinnefrigjeringa. Eg sit igjen med eit inntrykk av at da privateigedomen oppsto, vart kvinnene utestengde fra samfunnsmessig produksjon. Men mykje tyder på at kvinnene vart sett til sides og fekk lågare samfunnsmessig betydning tidlegare!"nemlig da mennens arbeid på eit visst historisk trinn vart viktigast for fellesskapet. Slik vart grunnen og lagt for ~~privat~~ familier som utvikla seg til sjølstendige produksjonsenheter og privat eigedomen (knytta til ~~den~~ familien) vaks fram. (JFR. Alexandra Kollontay: Kvinnans stelling " s. 32 og Jorun Solheims artikkel i Materialisten 2/79. s 31)

Programmet og vår tenking hittil har grovt sagt vore at sida kvinnene vart stengde ute frå produksjonen og undertrykte som følge av privateigedomen, vartet berre å bli kvitt privateigedomen så vart alt greitt. Her treng vi å utdype teorien. Lenger greier ikkje eg å tenkje klart ònno.

Vi var ei tid inne på denne diskusjonen bl.a. i Røde Fane..... men den vart ikkje utvikla sannsynleg i retning for å angripe fam. som samlivsform.

STUDIER:

- Eg råder fleire til å studere Jorun Solheims artikkel i Mat. 2/79 der ho klargjør kjerna i Engels analyse, delvis kritiserer hans ~~analyse~~ analyse om familieutviklinga og bygger vidare på det viktigste hos Engels (nemlig at kvinneundertrykking er knytta til kvinnens plass i produksjonen og den private familien) Lettfattelig og interessant lesning på ca. 40 sider. Ta særleg for dere påstanden på s. 31 om at morsrett-systemer og privateiendom er prinsipielt ~~uførelige~~ uførelige fenomener.
- Dessuten anbefales Alexandra Kollontay: Kvinnans stalling i den økonomiska samhällsutvecklingen. Lettfattelig og lærerikt om hist. hele veien opp og perspektivet på kvinnekampen: sosialismen.
- Til dei som har overskot: Engels egen analyse ~~xx~~ i "Familiens, privateiendommens og statens opprinnelse. Denne boka kjem vi ikkje utanom. Interessant, men ikkje lett.
- Oktoberboka "Marxisme og kvinnefrigjørin"- ei samling artiklar av av alle klassikarane.
- AKP(m-1)'s studiebok "Reis kampen blandt arbeiderkvinnene" (1975) burde vel takas fram og tørkas støv av. Den er nok verd både ros og ris.

Tilbake til PU-~~80~~ og KVINNENE OG FAGLIGPOLITIKKEN

Her bør vi ha et pkt. som spesielt tar opp kvinnene og fagorganiseringa og arbeidet deres i fagrørsla. Den lave fagorganiseringa blandt kvinner og undertrykkinga av kvinnene i fagrørsla (eks. at Bekledning endelig har kvinneflertall også på lansmetet). Her bør taes opp kvinnenes problem med politisk/organisatorisk arbeid. Eks.: dobbeltarbeid, lita tiltru til seg sjølve og lita tiltru frå mannfolka, At ein sjølv og omgivelsene venter at du er heime og tar deg av mann og barn. Dette betyr ei påpeking av politisk undertrykking og at vi alle oppfører oss deretter (meir og mindre). Difor må vi i fagforeningsarbeidet ta særleg omsyn til dette og gjere din ekstra innsats for å aktivisere kvinnene. Dette må slås fast, ikkje minst overfor mannlege kameratar. Ein viktig del av kvinnekampen er å utvikle kvinnelege klassekjempare, - ein viktig del av arbeiderklassens kamp for sosialismen er å utvikle og styrke klassens kvinner i politisk kamp. Dette er det godt grunnlag for i fagrørsla. Difor hører dette inn under fagligpkt. Der køn alle lese det i sitt rette perspektiv.

Gro

FØREBELS UTKAST TIL EIT NYTT KVINNEPKT.

(med bakgrunni foregående kritikk)

1. Kvinneundertrykkingas historiske opphav med utgangs pkt. i Jorun Solheims artikkel i Materialisten 2/79.
(Kvinnenes Arbeid ble på et gitt historisk trinn ikke lenger det viktigste. Samfunnsystemet ble derfor bygd opp rundt mannen og dette la grunnen for priv. eigeidom. Skematisk og stikordsmessig sagt her)MÅ her bruke kjente eksemplar.
2. Kvinnene under kapitalismen.
 - retten til arbeid, diskriminering av kvinner i arbeidslivet, lønn og type arbeid
 - politisk undertrykking - spes om fagligpol arbeid
 - kulturell undertrykking - om ideologi og deltakelse i kult. arbeid
 - porno, prostitusjon, vold
 - det priv omsorgsarbeidet (særleg overfor funksjonshemma, gamle og syke hvor statens mangel på ansvar kan få groteske utslag for den enkelte kvinna - og hennes familje)
2. Muligens et kort skjematisk riss av kvinneundertr.'s historie.
4. Kapitalismens teknologi et godt grunnlag for sosialisering av kvinnearbeidet. (Klesfabrikker, kantiner, daghjem og sykepl.)
5. Åva hindrer full kvinnefrigjøring?
Her må behandlninga av familien som økonomisk enhet inn. vi kan ikkje berre ta for oss den almene motsigelsen i kapitalismen! motsigelsen mellom samfunnsmessig produksjon og den private tilegnelsen av overskuddet, anarkien i produksjonen og behovet for reservearbeidskraft. Vi må komme lenger på spørsmålet om kva som er særregent for kvinnene i dette - og da gjelder det kvinnene som kjønnet og ikkje som klasse. Vi må finne ut korleis familien som økonomisk enhet fungerer overfor kvinnene. Dette er tror jeg i likhet med Jorun Solheim er et Kjernespørsmål.
6. Kvinnene og den sosialistiske revolusjonen.
 - viktigheta av og nødvendigheta av kvinnenes deltakelse for å oppnå seier (kvinnene er halve folket)
 - sosialismen som grunnlag for full kvinnefrigjøring fordi da kanvi ha en planmessig og stabil produksjon og vi trenger ingen arbeidskraftreserve. Fordi vi da produserer etter behov kan vi i fellesskap nytte godt av overskuddet (eks. samf.-messig ansvar for unger - daghjem)
7. Klassedelinga av kvinnene og linjene i kvinnekampen.
 - Er usikker på hvordan dette skal være. Har med forholdet mellom kvinnekamp og klassekamp å gjøre.
 - Det som i allefall må fram er linjene i kvinnekampen og at uansett klasse har kvinnene det tilfelles at dei er undertr. som kjønn - systematisk - gjennom et samfunnsystem og at dette er det felles grunnlag for kvinnekamp.
 - Dessuten arbeiderkvinnenes rolle og oppgave i forhold til målet:sosialismen.
 - Kvinnekamp og klassekamp er to forskjellige ting som er tæ svært avhengig av kvarandre.
8. Kvinnene og partiet.
Iallefall noko om særlege anstrengelser for å verve og fostre kvinner. Om Årvåkenhet mot undertrykking av kvinner innafor part. og plikt til å sloss mot dette. Klassekamp, normer og vaner avspeiler seg innafor det komm. part. (Mao.)

Blir så dette ei lærebok i m-l-kvinneteori. Nei. Det trengvi ved sida av. Lenin påpeika at den særregne kv. undertr. treng særlege arbeidsmåtar og særleg omsorg. Dette må prege programmet slik at det ikkje blir overflåtisk.

Gro

KVINNEFRONTEN SKIFTER KURS

Kvinnefronten går mot høyre for tida. Kritikkbewegelse og plattformdiskusjoner har ført til det. Det som har vært Kvinnefrontens varemerke for, stillingtagen i utenrikspolitiske spørsmål og dri stighet, holder den på å miste. Det ser er "in" nå er å være forsiktig, godta all kritikk og gå tilbake på standpunkt vi før hevda.

Påstandene over vil jeg belyse med eksempler fra vårt distrikt og fra landet ellers.

1. På et medlemsmøte i Trondheim i fjor høst ble det holdt ei innledning over emnet: Hvor går Kvinnefronten? - Her mener jeg innlederen la seg flat for kritikken. I iveren etter å slå fast at nå måtte den ideologiske undertrykkinga og kampen mot mannen komme fram også i Kvinnefronten, kasta hun nærmest vrak på alt det gamle. Sitat: "Vi snakket mye om dagskrav - retten til arbeid i 72,73 og 74, og daghjem og abort, inntil vi fikk dette utviklet til daghjem, abort og porno. Vi drev på med det en v e l e g e n t l i g k a l l e r f o r b r ø d p o l i t i k k . (Min utheving.) - Vi overså den særegne ideologiske undertrykkinga".

Må vi absolutt snakke nedlatende om det gamle som er bra når vi prøver å innpasse noe nytt? Det må vi selvfølgelig ikke, og når hun da gjør det, tolker jeg det som om den gamle "brødpolitikken" ikke vår så bra likevel.

2. Det ble ett tog 8.mars i Trondheim i 1979 og i 1980. Begge åra ble et medlemsmøte i fronten splitta i omtrent to like deler på om vi skulle gå til brudd pga. en internasjonal parole. I 1979 godtok et lite flertall parolen: "Stans rustningskappløpet - for fred og nedrustning". I 1980 ville et lite flertall ha felles tog sjøl om vi ikke fikk med en parole på Afghanistan. (Husk dette var like etter invasjonen.)

Jeg mener at flertallet her sto for ei høyrelinje sjøl om linja ble forsøkt dempa: I 1979 sa vedtaket at parolen var uheldig, og i 1980 sa vedtaket at Kvinnefronten ville lage egen markering på Afghanistan viss vi ikke fikk med Afghanistanparole i fellestoget.

3. For å få til et felles tog i Oslo i 1981, har ledende kvinnefrontere underskrevet et opprop med dette kravet. De vet i n g e n t i n g om parolene i toget, likevel krever de enhet betingelsesløst. Enhet er viktigst, politikken kommer i andre rekke.

4. To internasjonale paroler i 8.mars-toget i 1980 i Trondheim viser, i stedet for solidaritet, forakt for 3.verdens kvinner og deres kultur. Den ene er: "Støtt kampen mot omskjæring av jenter - omskjæring er grov kvinneforakt". Den andre er: "Fordøm Islams og Vestens kvinnesyn". (NB Disse "nye" internasjonale parolene ble godtatt uten at de hadde vært diskutert i fronten, og ingen har enda protestert på at de ble med.)

Mange av oss hoppa på ei bølge av forferdelse og avsky da vi fikk høre om omskjæring (ingen nyhet riktignok - omskjæring av pågått i tusenvis av år) og at kvinner i Iran gikk tilbake til sløret. Men etter det som kom fram på kvinnekongressen og på den internasjonale uka her i Trondheim håper jeg mange vil skifte syn på disse tingene. Jorun Solheim skriver i Klassekampen 1.10.80 at kampanjen mot omskjæring har sterke rasistiske undertoner, og jeg er enig.

Vil Kvinnefronten skifte standpunkt og stille seg riktig side? Det vil vise seg på årsmøtet her i distriktet der en resolusjon som tar avstand fra kampanjen mot omskjæring vil bli lagt fram.

5. På kvinneleiren på Sund vedtok vi mot 1 stemme en resolusjon som tar avstand fra aksjonen "Kvinner for fred". Dette er helt flott. Tidligere er resolusjonen vedtatt på pinsleir i Hordaland. - På det første landsmøtet med det nye landsstyret ble denne resolusjonen lagt fram. Vedtaket ble at resolusjonen skulle sendes ut til høring i fronten. Dette er jeg ikke ueinig i, men jeg er sterkt ueinig i at landsstyret ikke sendte med sin innstilling. Dette styrker mine mistanker om at det landsstyret vi har fått, ikke vil ta stilling til kontroversielle spørsmål, dvs. spørsmål der vi vil markere oss mot de andre kvinneorganisasjonene

6. Det har vært mye debatt om internasjonale spørsmål i fronten. På landsmøtet i vår sto det skarpe uenigheter. Med knapt flertall ble det vedtatt et internasjonalt punkt som sier at Kvinnefronten vil kjempe mot imperialismen og mot USA og Sovjet.

Pga. kritikkverdige forhold møteteknisk, er landsstyret nå usikker på om dette vedtaket representerer flertallet i fronten. De vil derfor sende vedtaket ut til høring i fronten. Men spørsmållstillinga er ikke nøytral. De spør om fronten "kan leve med" det internasjonale punktet. Underforstått: Punktet er ikke bra. Landsstyret vil også underslå landsmøtevedtakene: De vil ikke offentliggjøre plattformen før etter "høringa". - Jeg håper at et stort flertall svarer at de ikke kan leve uten det internasjonale punktet.

7. I den nye plattformen er analysene tatt vekk. Den som spør hvorfor får ikke svar der. Der finner vi bare en beskrivelse av de områdene der kvinneundertrykking foregår. Et av initiativtakene sier i Kvinnefront nr. 4/80: "I den gamle plattformen ble monopolkapitalismen og imperialismen, systemet som vi måtte kjempe mot, den røde tråden. Vi vil leve vekk fra det. (Min uth.) Kvinner som ikke ser det som nødvendig å endre det økonomiske systemet skal også være med i Kvinnefronten. På den måten tror vi at Kvinnefronten kan bli kvitt AKP-stemplet".

Hva blir konsekvensen av dette? Noen analyse av årsakene til kvinneundertrykkinga har vi ikke. Hva skal vi svare dem som spør hvorfor? Den gamle forklaringa som gikk på økonomisk utbytting, altså materielle årsaker, kan vi ikke lenger bruke viss vi skal holde oss til plattformen. Hva skal vi da si vi som mener den "gamle" analysen var rett? Fortie den?

8. Kvinnekonferansen i Mexico i 1975 ble brukt av Kvinnefronten til å vise at kamp mot imperialismen, rasisme, kolonialisme og sionisme var en viktig del av kvinnekampen internasjonalt. - Kvinnekonferansen i København i 1980, som slo fast akkurat det samme, blir ikke brukt på samme måte. AU i Sør-Trøndelag har vedtatt en uttalelse som protesterer mot at den norske regjeringsdelegasjonen stemte avholdende da handlingsprogrammet ble vedtatt. Dette er bra. Landsstyret har blitt oppfordret til å gjøre det samme, men derfra er det enda ikke kommet et pip.

Hva sier så Kvinnefront nr. 4/80 om de skarpe motsetningene som sto på kvinnekonferansen mellom i-landsfeministene og u-landskvinnene? Den tar ikke stilling. Den refererer hva som skjedd (OK det), sier at u-landskvinnene mente det og i-landskvinnene det. Men hvem mener Kvinnefront har rett? Det får vi ikke vite. - Det ville vi ha fått visst for 5 år sia.

9. Utenforstående oppfatter Kvinnefronten som forandra, som snillere og mykere. Jeg skal nevne noen eksempler på det: Adressa etter landsmøtet har et oppslag om at nå har det skjedd forandringer i Kvinnefronten - de er mere opptatt av ideologisk undertrykking. - I et intervju fra kvinneleiren på Sund i Trønderavisa sier de at Kvinnefronten er blitt mykere. (Jeg har dessverre ikke avisutklippene slik at jeg kan komme med sitater.)

I 8.mars-oppsummeringa fra Alvdal, Tynset og Tolga sier de (de hadde utstilling, stand og fest på Tynset): "Mange positive reaksjoner, men merk kommentaren i lokalradioen: - kvinnesakskvinnene er blitt snillere."

Jeg kunne ramse opp flere punkter, men dette får være nok.

Hvor vil jeg med dette? Hvorfor sette dette inn i internbladet? - Etter diskusjon med en ledende kamerat er jeg blitt oppfordret til å skrive dette for å gjøre partifolk klar over situasjonen i Kvinnefronten.

Jeg ønsker også at ledelsen skal ofre mer tid på problemene de kvinnelige kadrene møter i fronten der det er vanlig at partikamerater står skarpt mot hverandre. DS/AU har satt kvinnearbeid nest nederst på lista over prioriterte oppgaver. I året som har gått har og fronten måttet klare seg uten nevneverdig hjelp fra den kanten.

Dere prioriterer kvinnearbeid for lavt. Vi som driver med dette arbeidet mener at vi bør få ei egen avdeling. I de avdelingene vi er med i, blir det sjelden tid til å ta opp kvinnearbeid grundig.

Jeg har i 2 år sitter sentralt i ledelsen i Kvinnefronten her i distriktet. Nå lar jeg meg ikke nominere på nytt til årsmøtet 1. og 2. november, enda jeg blir spurt om det og enda det ikke akkurat er noen "rush" med nominasjoner. Det er fordi jeg mener Kvinnefronten har dreid kraftig mot høyre. Da vil jeg ikke sitte i ledelsen og utad forsvare det som blir gjort. Da vil jeg heller jobbe på grunnplanet og kjempe for mitt syn derfra. Og for meg er det ikke Kvinnefronten for enhver pris - blir den fundamentalt forskjellig fra hva den var da jeg meldte meg inn, melder jeg meg ut.

Reidun

ETTER STREIKEN I BYGN.-BRANSJEN: PARTIET SI ROLLE.

Etter aksjonane innafør bygning i Trondheim, er det grunn til å stille nokre spørsmål om vår -partimedlemmene - si rolle som fortropp. Min påstand er at vi - som parti - ikkje såg Alvoret i saka ifrå starten av, og at vi følgjelog ikkje tok initiativ til å analysere/diskutere angrepet for å legge opp ein konkret taktikk for å slå tilbake angrepet. Som parti var vi handlingslamme, dette bør vi ta lærdom av og korrigere. For å gje eit riktig bilde må det nemnast at enkelte kameratar stod for eit hederleg unnatak. Dessuten bør det nemnast at vi i siste liten, før stormøtet i Folkets Hus, fekk lagt opp ein taktikk som faktisk forandrea karakteren av møtet hadde pampane si linje gått igjennom

ville det etterpå stått i pressa: "Bygningsarbeiderne går tilbake til jobben, tillitsmennene arbeider vidare med saken." I staden blei det ståande: "Ultimatum, trekk tilbake angrepet innan ei veke, ellers blir det nytt stormøte og nye aksjonar." Dette kan vi ta til vår fordel, i tillegg til eit par anlegg der det blei streik som følgje av enkeltmelemmer si aktive medvirkning. Altså, vi står igjen med nokre positive enkeltresultat. Men hovedsakda er at våre grunnorganisasjonar i bygningsbransjen ikkje såg det som si oppgave å stille seg i spissen for å slå tilbake det verste angrepet sidan lønnesstoppen blei innført. Rett nok har vi andre oppgaver; å slåss for enhet i partiet på ein

riktig politikk, sørge for å behalde dagsavisa, osv. Men dette kan aldri rettferdiggjere ein praksis der grunnorganisasjonen lar vere å slåss når arbeidskameratar angripe og trakkasert på det verste.

Avvik i synet på pampane.

Mange av oss sa: "dette er ein aksjon dirigert av pampar. Kestar vi våre krefter inn, vil vi kun styrke pampane si stilling." Ell-er: "pampeaksjonen er ein oppblåst ballong som kan sprekke. Blir vi ståande som aktivistar i aksjonen kan det bli eit forsmedeleg nederlag for oss."

Dette understrekar det avviket og har kritisert ovanfor: det at vi ikkje står beredt til å kaste oss ut i kamp for arbeidsfolk sine interesser.

Dessuten avdekker det ein kronisk uvilje mot å slåss saman med pampane mot hovedfienden, her entreprenörane i bygg. I denne saka, der pampane tok eit rett standpunkt, var det vår plikt å gå inn i ein allianse med dei, forene alle krefter for å slå tilbake eit angrep. Om dei trakk på demokratiet i aksjonen, så er det vår oppgave å gjennom diskusjonar på grunnplanet, konsolidere kreftene, styrke enheten og kampviljen, og kreve möter og avstemningar, og på denne måten utvikle både demokratiet og aksjonen.

Dersom vi ikkje kvittar oss med dette avviket, og fortsatt blir ståande handlingslamme på side-

linja, vil vi aldri greie å overbevise arbeidskameratane våre om at vi er uredde klassekjemp- arar, og vi vil fölgjeleg aldri komme pampane til livs.

Ingen propaganda for sosialisme.

Vi svikta og når det galdt å framheve det langsiktige målet eit samfunn der arbeidarane sjölvs organiserer produksjonen og samfunnet. Sitasjonen som har oppstått er ein glimrande anledning til å peike på det faktum at kapitalkreftene tvinger fram uhyre raske framdriftsplaner og ei tilsvarande organisering av produksjonen som kansjje fordyrar byggekostnadane med langt over 10 %, sett i forhold til ei normal framdriftsplan for eit bygg. Investeringane skal raskast mogeleg gje avkastning, det er forbrukarar og unge bologskjande som får betale.

Burde vi ikkje argumentere for å kvitte oss med borgarskapet og det store skiktet av uproduktive innanfor bygg, og overta organiseringa av produksjonen sjölve?

Til slutt.

Mitt mål er ikkje å spre svart-syn og defitisme. Det eg vil er å få igang ein diskusjon om arbeidet vårt, dei bra sidene og feila våre, for å kunne gå framover. Eg håpar at andre kameratar innanfor bygg, og elles andre fagleginteresserte kan ta opp hansken. "TOR" (med hammare!)

